Anarkisten

Nr. 3 Maj 1907 1. Aarg. Udg. af en Gruppe Anarkister. Ansvarh. J. Mortensen 5 Ø. pr. Nr. 35 Ø. halvaarl. Udland 10 Ø. pr. Nr., 1 Kr. aarl.

Majdagen.

Over store Dele af Jorden har Proletariatet den 1. Maj demonstreret til Fordel for 8 Timers Arbejdsdagen, der skal betragtes som Normalarbejdsdag. Blandt Arbejderstandens Flertal og blandt dem, der trods den allestedsnærværende Arbejdsløshed kan holde Beskæftigelse, er den nævnte daglige Arbejdets Maksimumstid i de fleste Virksomheder bleven overskredet i en ofte uhyggelig høj Grad. Et saa absurd Forhold har gjort og gør sig jo den Dag i Dag gældende, at Tusinder forgæves banker paa Arbejdets Dør, mens de, der er indenfor, slider sig op paa 12, 14 ja 16 Timer i Døgnet. Dette Forhold giver det mest iøjnefaldende Bevis paa Kapitalistsamfundets umenneskelige, kaotiske Vanvid. Det synes saaledes at være et betydeligt Fremskridt, denne Forkortning af Arbejdstiden, men den store Fejl er, at man i blind Tillid til Parlamentarismens Ufejlbarlighed vil søge Reformen gennemført *ved Lov*. De forløbne Aar burde dog have givet alle den Erfaring, at Lovproducenternes Arbejde har været fuldkommen meningsløst. Dynger af Love ligger nu paa Lager, hvilke end ikke Lovgiverne selv kan hitte ud af.

Os Anarkister forekommer det naturligst, at enhver Arbejder, der mener, at mere end 8 Timers dagligt Arbejde er af det onde, simpelthen nægter at udføre mere. Derved vilde han undgaa at sætte den højtidelige, parlamentariske Vrøvlemaskine i Bevægelse, og derved vilde han tillige undgaa den for en selvbevidst Mand utaalelige Nedværdigelse: som en Skoledreng at blive foreskrevet Tvangsregler. Men paa konsekvent Vis gaar vi Anarkister videre endnu. Vi kan ikke indse det logiske i at fordre en Normalarbejdsdag, paa 8 Timer, naar Videnskaben har bevist, at ca. 3 Timers Arbejde er tilstrækkeligt til at fyldestgøre Behovet. Ogsaa paa dette Omraade fordrer vi fuld personlig Frihed til at arbejde i Overensstemmelse med den Virketrang, som Naturen har nedlagt i hvert Menneske. Hvis hver især fulgte denne sin naturlige Trang, vilde Situationen være en anden end den nuværende, som vort Billede saa træffende symboliserer. Arbejderen er træt og forslidt sunket sammen i sit fattige Kammer i en dødlignende Søvn. Hans Skytsaand, Oplysningen, Videnskabens Genius, søger at vække ham og frelse ham fra Kapitalismens Vampyr, som graadigt udsuger ham til sidste Blodsdraabe. Det fantastiske Uhyre repræsenterer ikke blot Højres og Venstres Udbyttere, men lige saa vel de socialdemokratiske Levebrødsmænd, hvilke han som et Lastdyr til Skade for sig selv maa slæbe paa sine Skuldre. Dette urokkelige Taalmod og denne usigelige Sløvhed har altid været og er den Dag i Dag den sovende Arbejders Forbandelse. Gid han snart maa vaagne til Livet og knuse de blodsugende Magter, saa han for Fremtiden kan *arbejde*, *hvile* og glæde sig over sin *Frihed* som det *frigjorte* Menneske.

J. M.

Den Almægtige.

(Et Sagn.)

All gennem Sekler Guden stod
i ensom majestætisk Vælde
for alle Helligdommens Trælle,
der Synden dækked' ved en Bod
og Gaver lagt ved Tronens Fod.

Hans Billed' lyste højt og bredt
med Kæmpetræk i Templets Indre
for Oprørstanken at forhindre.

Til Bæven Mængden var forledt
af Gudens Aasyn strængt og vredt.

En Præsteskare grisk og snu,
den var hans fede Lejesvende,
der Folkets Velfærd tog i Hænde
og fyldte det, foruden Blu,
med Frygt for Dom og Helvedsgru.

Men Byrden blev tilsidst for svær,
man løndomsfuldt mod Kæmpen knurred',
i Luften Oprørsstemmer skurred'
indtil en Dag, blandt Templets Hær,
en Yngling gaar til Altret nær.

Et Spyd han hæver i sin Haand,
og lydt i Rummet ud han raaber,
mens Hoben rædselsslagen maaber:
Hvis Du er evig Sandhedsaand,
da knuser mig din Almagtshaand!

Med vældig Kraft i samme Stund
han borer Vaabnet i den Høje,
mens Dødsangst blænder hvert et Øje
og aandeløst man venter kun
et Hævnens Skrald fra Gudens Mund.

Men alt var tyst. — Da som et Sus
Bedragnes Skrig i Hallen bruser,
mens Hadets Hænder Løgnen knuser,
og af det stolte Blændværkshus
der spreder sig en Dynge Grus.

Li-ping.

Anarkisten

af *Elisée Reclus.*

Efter selve Ordet er Anarkisten den fri Mand, som ikke anerkender nogen Herre. De Ideer, han bekender sig til, er kun af Fornuftgrunde hans Ideer. Hans Vilje, som fremgaar af Erkendelsen af Genstandene omkring ham, er rettet mod et bestemt Maal. Hans Handlinger er den umiddelbare Virkeliggørelse af hans personlige Beslutninger. Til Forskel fra alle dem, der ydmyg efterplapre andres Ord eller den gængse Tale, dem, der afpasser deres Liv og Tilværelse efter et eller andet Individs Lune eller — hvad der er endnu værre — efter den skiftende Folkegunst — er han alene en Mand. Han alene har Bevidstheden om sit Menneskeværd til Forskel fra alle disse svage, modstandsløse Individer, som ikke vover at leve deres eget Liv.

Men denne Anarkist, som moralsk har befriet sig for andres Herredømme, er endnu ikke sin egen Herre, saalænge han endnu ikke har frigjort sig for sine ufornuftige Lidenskaber. Han maa kende sig selv, han maa være Herre over sit eget Lune, sine vilde Begærligheder, frigøre sig for alle Rester af sin tidligere dyriske Natur, ikke for at døde sine Drifter, men for harmonisk at sammenknytte dem med sin hele Tilværelse. Har han frigjort sig for andre Mennesker, maa han paa samme Maade frigøre sig for sig selv for klart at kunne se, hvor Sandheden er, som han søger, eller hvorledes han skal tilegne sig den — uden at gøre et Skridt, som ikke bringer ham den nærmere og uden at tale et Ord, som ikke forkynder den.

Naar Anarkisten er naaet til denne Selverkendelse, vil han ved Hjælp af den erkende sine Omgivelser, Mennesker og Dyr. Iagttagelsen og Erfaringen i og for sig selv vil allerede have vist ham, at hans Livsopfattelse, hans Stolthed vilde være afmægtig, hvis den ikke var i Samklang med andres Ønsker og Anskuelser. Alene vilde han være let at tilintetgøre, men blevet til en Magt danner han med andre en Gruppe, og saaledes grundlægger de et Samfund af fuldkommen Enighed, da alle er forbundne ved fælles Ideer, Sympati og den gode Vilje. I dette Samfund er alle Individer lige, idet de gensidig viser hverandre den samme Agtelse og den samme Solidaritetsfølelse. De er som Brødre, og de tusinder af Foretagender, som indbyrdes sammenknytter dem (forvandler dem til en Kollektivforening), vil om kortere eller længere Tid gaa over til den ny harmoniske Samfundstilstand.

Børnehjælpsdagen.

Af al Velgørenhedssvindel er Børnehjælpsdagen den usleste. Det er den usleste, fordi man paa denne ene Dag skaber sig grinagtig paa et Spørgsmaal, hvis Baggrund er det alvorlige Liv, Slægtens Forplantning og Formering i det hele Aar. Dette Spørgsmaal, som er det dybeste af

alle, selve det sociale, hvorpaa et Slæng af Politikere, Præster og Dommere har levet højt paa som Parasiter og Vampyrer i Sekler, kaster hele Menneskeheden sig ud i og føler sine samfundsmæssige Betragtninger gjort op med en vældig Dyrehavsbakke. Ingen Dag som denne maa vække Harmen hos det tænkende Menneske, som i Godgørenheden ikke kan undgaa at se det bandsat forlorne.

Jeg har liggende for mig en Aarsberetning fra en Forening ude paa Frederiksberg. Den har til Opgave at opklæde Konfirmander. I Medlemsfortegnelsen vrimler det med rige Folk, Fabrikanter og Direktører og Folk med Rang, Præster og Værtshusholdere. Denne Forenings Livsværk har i det forløbne Aar været at klæde en Snes fattige Konfirmander paa! Tænk, hvilke Helgener for en Daler om Aaret. O, forgyldte Elendighed, elendig som de Rake, et fattigt Barn undersøges værdigen til, og hvis Leverandører selvfølgelig ogsaa er „Medlemmer", endskønt de godt kunde have magtet „Opgaven og Regnskabet med Ballance og Administrasjonsomkostninger selv. Jo, den er sød, denne Velgørenhed med Broderpart in mente.

Og saaledes omgærder man det sociale Spørgsmaal med „Velgørenhed" paa alle Kanter. Kapitaler, man ikke naaede at ødsle bort til Orgier og Vellystighed i levende Live sættes til Legater for dem, der er kvalificeret med alt andet end Fattigdom. Og den dyrebare Velgører faar sig en Mindesten. I Lovfabrikken lavede man en Alderdoms-„forsørgelse" for Folk, der lige skikkelige klarede sig gennem Livet. Men den, der var saa fattig og sulten, at han enten tog eller bad om et Stykke Brød en Gang i Livet, for ham har man endnu kun Ladegaarden og Tugthuset.

Men det var de smaa Børn.

Netop lagt i Vuggen som Frugten af den akute Liderlighed eller vanemæssige Midnatsmassage har man forundt dem sine Tanker den 7de Maj, dersom de ikke er døde forinden. Men *de* Smaa, til hvem Kærligheden gaar gennem en Børnehjælpsdags Rus og Stemning, er ikke dem, man elsker. Det er dem, man med denne ene Dag har misrøgtet det hele Aar.

Idiot, du som glæder dig denne Dag, men som i intet Maal skaber Barnet *Livets* Glæde.

Hykler, du Taske og du Libertiner, som i Handelen om en Blomst med eders svinske Øjenkast og Tale profanerer Menneskekærligheden.

Forbrydere, alle I, som arrangerer af Forfængelighed, Forstillelse eller Mangel paa Interesser, men som Barnets Pjaltethed og den af Nød i Ansigtet stemplede Frækhed og Disharmoni Dagen efter faar eder til at dreje Hovedet den anden Vej.

I vil Kærlighed og Tilfredshed. Vi vil hade og lære at hade slige „Velgerninger", saa falske som de er. De er falske, saa sandt som de ikke giver en Tomme af den Jord, der bugner til Overflod for alle sine Børn, og som kan give sin rige Børnehjælpsdag hver evige Dag. Solen skinner paa den, blot Menneskene tager Jorden og Arbejdet i sin Besiddelse.

I Velgerningens Navn: ned med Godgørenheden, hvis eneste etiske Side er en smaatskaaren, lavpandet Menneskehed, der i Blinde søger det, som Socialister og Anarkister ofrer af Livet for at vise.

Jul. S.

Den, som ikke vil tænke, er en Fanatiker. Den, som ikke kan tænke, er en Idiot, og den, som ikke tør tænke, er en Pjalt.

Roger Bacon.

Fædrelandet og Krigen

af Stephen Mac Say.

Til Patrioter af alle Trosbekendelser.

Under det borgerlige Regimente, som bestaar af Børskampene, og hvor Menneskemyrderierne ikke er andet end Paaskud til Finansmændenes skandaløse Underhandlinger, hvad er da eders Fædreland andet end en Støtte for den almindelige Kapitalisme? „Fædrelandet" indeholder ikke andet end Krigens bestandige Mulighed. Denne Trusel, som evigt hviler over Fremskridtet, vil ikke blive hævet før den Dag, hvor den økonomiske Krig, den barbariske Kamp for Tilværelsen vil have gjort Plads for en universel Kommunisme. Kun den fuldstændige Omordning af Ejendomsforholdene i Verden kan sikre Tilstedeværelsen af en absolut Fred. Fædrelandene, enten I vil det eller ej, antimilitaristiske Patrioter, fordrer Armeernes Eksistens. Og Tilstedeværelsen af Armeen, Krigens Mulighed, forbyder, at Freden kan blive stadig og ubrydelig. Ethvert Land, som underholder en stærk Armé, maa, før eller senere, føre Krig. Ethvert Menneske, stolt af sin Styrke, vil en Dag finde en anden, som roser sig af at være ham overlegen — og de to Rivaler slaas.

Det er det samme med Regeringerne. Hvad kan Kongresser, Konferencer, Traktater og Voldgiftsdomstole udrette for at befri Mennesket fra Krigen? Forhindrer de maaske, at Nationerne Aar for Aar forøger deres Rustninger og forbruger vanvittige Summer til Armeens Opretholdelse? I siger: „Vi vil ikke afvæbne, naar vore Naboer ikke ogsaa afvæbner". Og disse, gjorte mistænksomme ved eders Mistænksomhed, vil give Eder det samme Ræsonnement tilbage. Kender I nogen mere latterlig Komedie end disse Besøg, som Statscheferne aflægger hinanden, og som kun er en Lejlighed til at vise Naboen store Revuer, hvilende paa en forbavsende Militærmagt, hvoraf han ved Lejlighed kan faa Kærligheden at føle. Se engang disse to kære Venner, forsøgende at forskrække hinanden ved Udfoldelsen af Mordredskaberne: Kanoner og Geværer, under Foregivende af at bevidne hinanden gensidig Sympati. „Krigen," sagde en Humorist, „er os aldrig nærmere end naar Kongerne taler om Fred." Eksemplet er den russiske Czar, da han tog Initiativet til Haag-Konferencen med Henblik paa en international Voldgiftsdomstol, og nogle Maaneder senere i Mantsjuriet indledede et af de grusomste Myrderier, som Verdenshistorien kender. Det maa staa til ham selv at retfærdiggøre denne Aforisme. Det er ikke Folket, som vil Krigen, men de besiddende Klasser, der ser deres Fordel ved at rejse disse Proletarrevolter. De opvækker i Almuen et gensidigt Had, deres mægtige Presse gør dem det let at vedligeholde denne interessante Løgn og paastaar, at man har Ret til at forsvare sig, saavel politisk som økonomisk, og Folket adlyder med Blikket hæftet paa Føreren — i Fædrelandets Navn! Nationalhadet, dette mægtige, blinde Raseri, systematisk opflammet og vedligeholdt, er Grundlaget for Størsteparten af Samfundets Udbyttersystemer. — Overalt paa Jorden viser „Fædrelandet" sig som en afgjort Støtte for Borgerskabets Overgreb.

Det socialistiske Parti, siger Apostlen Jaurès, er nutildags en stor Fredsmagt, Socialismen betyder Verdensfreden. — Hvorfor saa beskeden, Hr. Jaurès? Det er dog lige saa meget *Dem selv* som „Partiet", der repræsenterer „Fredsmagten". Men forøvrigt fordres der en Naivitet som Deres Tilhængeres — eller som *Deres egen*, o Pave! — for at kunne tro paa Sandheden i Deres Paastande.

Beviset: Lad os antage Krigen erklæret. „Dersom mit Land er Angriber, gaar jeg ikke med!" siger den franske patriotiske Socialist (af Jaurès' Skole). — Jeg rører mig ikke, hvis mit Land er Angriber, siger den tyske Partifælle (Bebels Skole). Alt dette er udmærket. Naar der nødvendigvis maa være en „Angriber", maa der paa den anden Side ogsaa være et Folk, som nægter at slaas. Socialisterne i det angrebne Land vil ikke have andre at kæmpe imod end Borgerskabet og dets Slaver. Endnu engang: Dette er udmærket! — Nu gælder det kun om, itide og retfærdigt at bedømme, hvem der er „Angriber". I denne Vanskelighed maa man netop søge Uholdbarheden i Eders Theorier, I patriotiske Socialister. — Fra hvilken Side Angrebet kommer, vil det være umuligt for Eder at bedømme tidligt nok til at kunne støtte Eders passive Holdning derpaa. Som bekendt er „Angriberen" langtfra altid identisk med den, der erklærer Krigen. Denne er altid en Følge af utallige Grunde, nærliggende eller fjærnere, direkte eller indirekte, altfor indviklede, altfor blandede til, at Ansvaret tydeligt kan paavises. Førerne i de interesserede Lande vil finde deres Fordel saa stor ved at forplumre Kilden til Krigen, at hverken de menige Partifæller eller det berømte Centralraad i Paris vil kunne se klart deri i Tide. — Altsaa, enten I vil eller ej, maa I slaas i det afgørende Øjeblik, i Tvivl og Uvished maaske, men — *I gaar begge to!*

Hvortil har altsaa den vage Skelnen mellem Angriber og „Forsvarer" ført? — Ikke til andet end til at forøge Frygten og Usikkerheden blandt Folket og stille dette til Disposisjon for Krigens Haandlangere!

Vi kan altsaa opnaa at se Jaurès og Bebel eller rettere deres Tilhængere (thi disse gode Førere skal nok finde Midler til at hytte deres Skind, medens de „Menige" vover Livet), tro mod deres respektive Faner, parate til at lade sig flaa for den Regerings Interesser, som blodigt udbytter dem. Vi vil faa at se Arbejdere, som i Gaar forsikrede hverandre om deres ubrydelige internationale Enighed, staa Ansigt til Ansigt som Fjender, ødelæggende hverandre efter bedste Evne, alt under Indflydelse af det nationale Raseri!

Men at saadant er muligt, derfor bærer I Skylden, I Førere Jaurès, Bebel, Ferri og hvad I alle hedder! I har vænnet Mængden til at følge Eder blindt og I sender den i Døden for at vise Borgerskabet, at I ikke bekæmper dets Tyranni uden naar det ikke har Brug for Eders Tjeneste!

I, som taler om Samkvemmet mellem Nationerne, om international Forstaaelse og hvilke andre klingende Navne I giver Eders straalende Fantomer, man maa i Sandhed besidde en Frækhed som Eders for at vove at tale om en Følelse ved Navn „Patriotisme", en Følelse, der nedbryder den naturlige Sympati mellem Lidelsesfæller af alle Landes Arbejderklasser! Jeg véd ikke, hvilken theoretisk Hjærne der har opfundet denne geniale Formel til at retfærdiggøre og forherlige dette Dyb af Nederdrægtighed, det mest forbryderiske af alle Bedrag, Arbejderne Side om Side med deres Udbyttere, Kapitalisterne, bekæmpende andre Arbejdere! Det er dette, Krigen viser os — i Fædrelandets Navn!

Er det sandt, at „Antimilitarismen er en Daarskab" — de „patriotiske Socialister raaber det i Kor med Borgerskabet — da foretrækker vi at være „antimilitaristiske Narre" fremfor at være Menneskeødelæggere og Mordere! vi vil ikke, at Folkeslagene paa Jorden skal knuse hverandre i forfærdelige Sammenstød alene til Fornøjelse og Fordel for Regeringerne, der hid-

ser dem paa hverandre som Kobler af Hunde! Vi vil ikke Brodermord, men Eders „Patriotisme", o internationale Theoretikere — er i Sandhed et mægtigt Brodermord!...

Efter „Les Temps Nouveaux"

J. T.

Kun gennem Undermineringsarbejde taber gamle Fordomme Styrken, og deres Sammenstyrtning kan ske med en Katastrofes Pludselighed.

Efter „Nationaltidende".

Den faglige Situasjon.

Den danske Fagforeningsbevægelse afgiver for Øjeblikket et saare trøsteløst Skue. En Del mindre Strejker, som hist og her var kommet til Udbrud, er hurtig blevne kvalte med de famøse Lockout-Trusler.

Med den forbigaaende Opkomst af Konjunkturerne har Arbejdsgiverforeningen sat alt ind paa for med det samme at sikre sig denne velsignede attraaede Ro i Arbejdsforholdene. Det kan med Glæde noteres, at der imidlertid næppe vil blive Ro. Ro vilde betyde det samme som Tilfredshed, hvad en paatvungen Ro absolut heller ikke vil kunne hidføre.

Men det er paa den anden Side sørgeligt at se, hvor liden Handlekraft Fagforeningsbevægelsen viser sig at være i Besiddelse af. Rigtignok maa det erkendes, at Fagforeningerne med deres Centralorganisasjonssystem og med deres Overoverledelse egentlig ikke er egnede til Generalstrejken. Et stort Stykke Arbejde er her tilbage at varetage. Store Kræfter maa sættes i Bevægelse, og maaske — flere tabte Slag bliver Arbejderne til Del —, før det skal kunne lykkes at føre Fagbevægelsen ind paa et virkeligt socialistisk — eller om man vil anarkistisk — Spor med den sociale Revolusjon som Formaal. Egentlig var Fagforeningsbevægelsen jo bygget herpaa. Men endnu ser vi jo Fagforeningerne danse efter de social-demokratiske Politikeres Fløjte. I Rigsdagen har man nys faaet vedtaget en Arbejdsløshedslov, der er en Spytteklat lige i Fjæset paa Arbejderne. Og for faa Dage siden saa man dette store imponerende Demonstrasjonstog, hvori der ikke findes Spor af Bevidsthed eller individuel Handlekraft, men som er noget half and half ligesom den half and half-Etiket, man gik med i Hatten.

Der var jo for saa vidt ikke noget at beklage for Arbejderne, eftersom de jo selv afgiver Statistrollen til hele det moderne social-demokratiske Skuespil. Men der lurer nede i Rækkerne hos de enkelte en brændende Længsel til Kamp for Idealerne.

Dog, Rejsningen af en ny Bygning bliver en Arbejdets Dag, men der skal flere Skaar i den gamle. Kampen skal tages op med en Presse, der forguder Arbejderne og med det værste Vaas vander dem op og ned ad Ryggen, som gødede de deres Dumhed, der vil føre Hævnen over dem, om det bliver for sent.

I Hamborg — nogle Timers Rejse herfra — har vi set, hvorledes Havnearbejderne nylig tabte en stor Strejke. Fra Englands store Proletariat hentede man den ene Skibsladning Skruebrækkere efter den anden. Disse Folk kalder sig maaske ikke Anarkister — er ogsaa ligegyldigt. Men disse Folk med deres elendige Tilværelse, med Selvopholdelsesdrift og Virkelyst, kan ikke slaa sig til Ro med Tanken om den økonomiske Udvikling Aar 4000 efter Karl Marx. Og her falder de „velerhvervede Rettigheder", nogle Øres Lønforhøjelse, for dem, som er længere nede og ikke kommer op, før vi i Forening styrter Samfundet i Grus.

Hvorledes vi end vender og drejer det, skal Arbejderne, trods deres stokreaksjonære Syn paa Samfundet, nok komme med. De *vil* ikke Krigen mod Samfundet, men de vil faa Krigen selv. Der synes at være Tegn til, at man er modig nok til at bryde ud af Rækkerne. Held og Lykke, om man véd, hvad man gør, og man vil lede sig selv i den rette Retning og Resten følge med, saa den faglige Kamp bliver Kampen mod Samfundet, „Staten", og ikke, som nu, Overenskomster i det uendelige med det bestaaende og en ny Magt i Stedet for Magten, som helt og holdent skal bekæmpes.

Jul. S.

Ekspeditionen er hos E. E. Nielesn, Nørrebrogade 90, 2. Sal o. G., træffes Hverdage Kl. 7—8.

Anarkismen i Rusland

af

Peter Krapotkin.

(Skrevet 1905.)

Den anarkistiske Bevægelse i Rusland er endnu ung, den *søger* endnu sin egen Vej, men desuagtet mærkes allerede tydelig dens Stræben efter Selvstændighed og Uafhængighed. Den opretholder vel endnu sit kammeratlige Forhold til de andre revolusjonære Grupper, saafremt disse da virkelig er revolusjonære; men Tendensen til at udskille sig fra alle andre Partier træder stadig tydeligere og skarpere frem. I lang Tid gik Anarkisterne Haand i Haand med de revolusjonære Socialister og Tilhængerne af det jødiske Forbund, men Tidspunktet kom, da vore Brødre i Rusland ligesom i andre Lande kom til Erkendelsen af Nødvendigheden af en selvstændig Virksomhed, af at maatte konstituere sig som en fri uafhængig anarkistisk Gruppe, for derigennem efter bedste Evne at forebygge den Forvirring i Forholdene, der indtraadte, fordi der ikke fandtes nogen bestemt anarkistisk Bevægelse.

Og som det altid gaar blandt Anarkisterne: den tvingende Nødvendighed af en Adskillelse efter rene Linjer gjorde sig samtidig gældende i Udlandet, imellem de udenlandske Grupper, der virkede for den russiske revolusjonære Bevægelse, i Schweiz, i England, Frankrig og de forenede Stater.

I det russiske Blad „Chleb i Wolja" („Brød og Frihed") er nogle Resolusjoner, der var antaget af Kammeraterne paa en lille Konference afholdt i London kort før Jul 1904, offentliggjorte, som utvetydig udtrykker den Overbevisning, at en Samvirken i og med andre Partier er umulig, uden at man samtidig holder op med at være Anarkist.

Personlig er jeg forlængst kommet til samme Mening. Mine Erfaringer, alt, hvad jeg har gennemlevet, har lært mig dette; men tillige kunde jeg godt indse, at vi i Rusland uundgaaelig maatte igennem den Periode, hvor en særlig Virksomhed af Anarkisterne, adskilt fra de andre socialistiske Skoler, ikke kunde udeblive. Men nu frembryder overalt den mægtige Følelse, at denne Periode har overlevet sig, den tvungne Forlængelse kan kun være til Skade for vor fælles Sag. Her kan der ikke være Tale om, at personlig Egenkærlighed eller fordi vi betragter os som et udvalgt Folk, har fremtvunget denne selvstændige Bevægelse, nej, det er ganske naturlig Begivenhedernes Gang.

Det er temmelig sikkert, at denne Virksomhed vil blive Vidne til megen Ungdommens Uerfarenhed, men det gør intet til Sagen; Hovedsagen er her den, *at der bliver begyndt.* Da der i vor Bevægelse ikke findes og aldrig vil findes nogen Opsynskommité for Grupperne, er disse helt og holdent henvist til deres egne Erfaringer og Ævner, og, hvis de ønsker det, til deres ældre Kammeraters Bistand med Raad og Daad.

Om der er faa eller mange Anarkister i Rusland, ved jeg ikke, anser dette Spørgsmaal ogsaa for mindre vigtigt; af dem, som sympatiserer med vore anarkistiske Idealer, men ikke offentligt har erklæret sig som Anarkister, findes der mange i Rusland, og Tallet paa dem, som uden Omsvøb vil stille sig paa vor Side og vedkende sig Navnet Anarkist, vil være afhængig af to Spørgsmaal:

1. I hvad Omfang og paa hvor mange Steder bliver anarkistisk Literatur udbredt?

2. I hvor høj Grad vil alle de, der paatog sig Ansvaret for at repræsentere vore Ideer i Rusland forfølge den *store Opgave,* som bestaar i Skabelsen af en alvorlig anarkistisk Bevægelse værdig til saavel Bondens som Arbejderens Tillid? At det er en stor Opgave nu med Revolusjonen for Øje, kan vel ikke omtvistes. Derfor lad os faa fat paa Arbejdet!

Og hvor faa vi end er i Øjeblikket, er det alligevel vor Pligt overalt i Rusland at saa Sædekornet til en sund, stærk, tillidsvækkende anarkistisk Bevægelse, der har Rod i Folket, Folket, som i dette historiske Øjeblik maa være opfyldt af Liv og ideal Stræben for at gennemføre den socialistiske Anarkismes Ideer, Ideen om den ægte Folkerejsning, Arbejdets almene Befrielse, som Folket forstaar den, uden at vente paa en Ukas ovenfra.

Vor Bestræbelse og vort Arbejde maa gaa ud paa en Virken for lokal Uafhængighed og personlig Initiativ, og det saa meget mere, som alle andre Partier træder i Skranken for *at skabe en mægtig Regering, at etablere en Statssocialisme, som er ensbetydende med Undertrykkelse af enhver Uafhængighed og Tilintetgørelse af al personlig Initiativ.*

For at saa disse anarkistiske Sædekorn, disse Selvstændighedens Ideer, har vi arbejdet i de sidste Aar. Menneskeslagteriet i St. Petersborg har tvunget os til at fordoble vore Anstrængelser. Alle andre socialistiske Partiers Magtesløshed traadte ved den Lejlighed tydelig for Dagen. Deres for Folket uforstaaelige Optræden, deres Mangel paa Ævne til at begribe Revolusjonens Væsen og til at værdsætte den Maade, Folket udfører sit Arbejde paa, deres Mistro overfor den ægte Folkebevægelse, deres indskrænkede metaphysiske teoretiske Opfattelse af Revolusjonens hele Væsen og Begreb.

Ved hvilken Organisation understøtter man bedst den russiske Revolusjon?

Mer eller mindre tydelig bliver dette Spørgsmaal allerede besvaret af det praktiske Liv.

Der bestaar i London, i Paris, i Genf etc. forskellige Grupper, uafhængige af hinanden, som gør sig det til Pligt at virke for den anarkistiske Propaganda i Rusland, og arbejder for, at de Mennesker, som deler vor Anskuelse,, slutter sig sammen til et stort mægtigt, virkelig revolusjonært Parti. Alt dette er dog saa ungt og i det første Forsøgsstadium. Men hvad vi vil, og hvad der vil blive gjort af os, er, at der i alle Arbejdergrupper og Landsbyer stedse kan findes Mennesker, der er beredvillige til sammen med Folket at kæmpe for den fælles Sag. Det russiske Folks Revolusjon vil altid være anarkistisk i sin Tendens! Den vil ikke blive staaende paa Halvvejen, som Teoretikerne vist ønsker det, eftersom de altid er saa hurtige med deres hertil og ikke længer, og med dette ikke længer har de det Tidspunkt for Øje, hvor Statens Magt overgaar i Hænderne paa det Parti, de selv tilhører. For nu at forhindre dette, arbejder vi hen til at gruppere de rette Mennesker i en Bevægelse, som skal blive en alvorlig Magt, bestaaende af Mennesker, der deler vor Opfattelse og hylder vore Idealer.

Revolusjonen er knapt begyndt, den vil vare længere end et Par Aar. Folketankens Udvikling vil under Indtrykket af de forskellige Tildragelser hurtig modnes; men Revolusjonen vil mangen skadelig Indflydelse have at overvinde, Indflydelser, som tager deres Udgang fra hine Folk, der ser paa den som paa en Parade, der opføres paa Befaling af diverse Kommiteer, som paa deres Side stadig frygter for at blive kompromiteret ved de stadige smaa lokale Folkeoprør, og som uafladelig er beskæftiget med at forberede deres Forerrolle i de fremtidige længselsfuldt ventede Parlamenter.

Os Anarkister tilfalder den Opgave at forene de Mennesker i Rusland, hvis Stræben ikke gaar ud paa Erobringen af Magten, hvis Maal ikke er en Herskerrolle i den fremtidige konstitusjonelle Stat, men hvis hele Stræben gaar op i med Kraft og Energi at arbejde i det brede Folkelag for Revolusjonen, saa at dette kan tilkæmpe sig de sociale Fordringer. Allerede nu er Revolusjonen social i sine Bestræbelser, thi de første Fordringer, Folket stillede, har altid været af social Natur, de lyder kort og godt: For Udbyt-

ningen af den menneskelige Arbejdskraft, for enhver økonomisk som politisk Udbytning maa der sættes en Stopper! Denne vor Opgave er baade stor og kompliceret, og da vi forudser og forstaar, at Revolusjonens Resultater fuldstændig er afhængig af denne vor anarkistiske Virksomhed, maa vi først og fremmest gaa ud paa at danne et fast og sikkert Grundlag for vor Bevægelse.

Begyndelsen er gjort, og desværre er ogsaa Fejl og Fejltagelser at optegne, men den revolusjonære Erfaring kan ikke tilegnes paa en Dag.

Hvad den som oftest fremhævede Mening angaar, at der paa et eller andet Sted i Udlandet fungerer en anarkistisk Central- eller Eksekutivkommite, oplyser jeg derimod udtrykkelig og positivt, at en saadan Kommite ikke findes. Der eksisterer i London en fuldstændig offentlig anarkistisk Gruppe, der er sammensat af nogle mellem de derboende Russere velkendte Mennesker, og som bruger sine Kræfter og Midler som den bedst forstaar det, selvstændig og upaavirket. En lignende Gruppe har dannet sig i Paris og en tredje i Genf; de vedligeholder venskabelig Forbindelse, men arbejder hver for sig frit. Udlandets Hjælp er for den anarkistiske Bevægelse i Rusland meget nødvendig, den kan ydes som financiel Understøttelse eller bestaa i Tilførsel af Mennesker, der har Ævner og Mod til at udføre det omtalte opbyggende Arbejde i Rusland.

„Korsaren".

Det var med ikke ringe Spænding, at man mellem en stor Del af Arbejderne imødesaa dette Blads Komme. Utilfredsheden indenfor Arbejderpartiet som saadant og med dets Ledelse og Trangen efter at bygge noget nyt op er efterhaanden bleven ret stor, alt eftersom Korrupsjonen tydeligere viser sig, og Partiets Interesser er blevne personlige Interesser for Førerne, der alle stævner mod Magtens Tinde.

Forsøgene paa at opretholde et revolusjonært Blad har jo i Aarenes Løb været mange og lige saa mange forgæves. Ikke desto mindre var der Grund til at antage, at det nu maatte lykkes. Der er, paa mere end én Maade, en Trang, der baade bunder i social Elendighed og social Forstaaelse, til at rejse en ny Bevægelse, eller den gamle, om man vil, som længst er forladt, forladt af Parti og forladt af de ærede Partifæller, der nu er gjort til Generaler og Korporaler for en politisk Bevægelse, hvortil Arbejderpartiet er blevet Hale baade for og bag, og hverken kommer frem eller tilbage.

Saa kom „Korsaren". Endelig et Blad, som kunde baade begejstre og idealisere! Som „Korsaren" tolkede de Tanker, *vi* hidtil havde været ene om, var det med Glæde, at vi bød Bladet velkommen. En lang Arbejdsdag med dens store Opgave var begyndt.

Og nu — en Maaned efter — er den død.

Jeg beklager, at „Korsaren" er gaaet nedenom og hjem. Men jeg beklager det dobbelt, fordi den væsentligste Grund — alle andre Grunde ufortalt — var den, at det var det forretningsmæssige, der mislykkedes. Da det viste sig, at der ingen Penge var at tjene, pakkede man sit Papir sammen igen. Derfor kalder jeg Jæger og Ipsen for et Par usle Karle. Det er det mindste, jeg kan sige til disse mine Meningsfæller, der havde regnet med „Skorpionen" som Pionér for *deres* Geschæftighed. Og de Snyltere, som vel i samme Anledning var kommen med i Vognen, under jeg deres lange Næse. Se om disse nogensinde har fundet paa at give os en Haandsrækning. Nej, først da der var Udsigt til at tjene Penge, bekendte man sig som Anarkister. Jo, Godmaaren!

I og for sig havde jeg intet imod, om d'Herrer havde banet dem en Levevej. Det kunde vi jo selv godt lide, vi enkelte, som udgiver nærværende Blad, om ikke vor Fattiglighed netop kun tillader os at spille Idealister. Men jeg gør Fordring paa, at de, som gider læse dette, vil lægge Mærke til, at vort Blad, der i sin Fremkomst er en Fortsættelse af „Skorpionen", ligesom hint udgives af nogle Proletarer. Vi véd imidlertid, at der ingen Penge er at tjene, og at det er lige saa dumt at tro dette som at skrive sig ind i Tugthuset.

Men vort Blad udgiver vi alligevel.

Man turde have ventet sig noget lignende af de Anarkister, der „ejede" „Korsaren". Eller at de aldrig havde begyndt. Ipsen har jo dog for taget Føling af Tiden, da han i „Aftenbladet" underskrev sine antisocialdemokratiske Artikler med „Vælger" det og det Nummer. Og havde „Korsaren" under én eller anden Form fortsat, vilde det endnu ikke have misklædt den, at den pukkede til Johannes Hansen, fordi denne Anarkist har bedre praktisk Sans for Geschæften, selv om han ikke skriver alle de Artikler, han lægger Navn til.

Men nu er „Korsaren" død, og det var baade Synd og Skam.

Julius Samuelsen, Typograf.

Vor Skarnkasse.

Hellig Ballade. Som Bestier rasede forleden paa „Gimle" et Sammensurium af religionsforrykte Jordtyve, ogsaa kaldet Grundejere, gudsforgaaende Missjonsindivider og konservative Pengepugere imod Vilh. Rasmussens Ansættelse som Skoleleder, fordi denne Mand har vovet at sige de elementæreste Sandheder om Kristendommen.

I en saadan Forsamling vilde, om noget Sted, et Par aareladende Bomber være paa sin Plads. Maaske de havde formaaet at skyde den fornødne Bresche i en saa kompakt Mur af koncentreret, fanatisk Uvidenhed?

Forsynet. „Se, min Søn, hvor viseligt Forsynet har indrettet alt, Fuglen lægger sine Æg i Reden og Ungerne kommer ud netop paa den Tid, da der gives Orme og Fluer, hvormed de kan ernære sig. Saa synger de smaa Fugle en Lovsang — —"

„Synger Ormene med, Far?"

Den lille Dreng venter endnu paa Svar.

Johs. Jørgensen har præsteret en — forøvrigt slet serveret — Lobescowes, sammensat af Kristendom, Darwinisme og Anarkisme m. m. i Anledning af den Vilh. Rasmussenske Bevægelse. Forf. mener, at Fritænkerens Ansættelse som Skoleleder vilde være lige saa meningsløs som at se Hans Jæger være Departementschef i et Ministerium.

Sammenligningen er ikke ganske træffende.

Et Ministeriums Opgave er jo Statsforvaltningen, men en Skole er dog ikke udelukkende Religionsforvaltning, selv om J. J. maaske af ganske Hjærte ønskede, den var det.

Hvis ikke netop enhver Anarkist, i Følge Livssyn og Naturel, stillede de største Fordringer til Logik, Konsekvens og personlig Selvhævdelse, vilde han lige saa godt som andre kunne putte Teorien i Lommen, tage Praksis i Haanden, finde sig et fedt Embede og deri lade sine Anskuelser slumre lige saa solidt og mageligt, som t. Eks. Johs. Jørgensens i den katolske, rococodraperede Himmelseng.

Sentensen. Maaske studser man over det mærkelige, at vi for en Gangs Skyld docerer samme Lære som „Nationaltidende". Men vi glæder os over hver lille Oase i Bladørkenen, og da vi, som bekendt, ikke respekterer Ejendomsretten, tager vi ikke i Betænkning at tilegne os et saadant Sandhedsord, som — trods al Agtpaagivenhed — dog formaar at sniglobe de loyale, samfundsbevarende Aviser, lige fra „Berlingske Tidende" til „Social-Demokraten".

En dansk Oprører.

Uh! sikken dog et Hundevejr
man døjer her i Staden,
nu mangler lige Snapsen her,
naar man skal gaa paa Gaden.

I Regn og Sjap jeg driver om
og fægter mig til Maden,
det er s'gu skidt, med slunken Vom
at drive om paa Gaden.

Hvad Mening er der osse i,
man fryse skal paa Raden,
naar Godtfolk kan Partiet gi'
med lodden Pels paa Gaden?

Og hvorfor ligger al den Mad
i hver Butik i Staden?
Hvis man nu var en Tyverad,
saa stjal man langs ad Gaden.

Jeg tror, jeg hugger fra i Dag
lidt mere Sul til Maden.
Ja, det er s'gu en afgjort Sag,
jeg røve vil paa Gaden.

Jeg skal dog vise saadant Pak,
som blærer sig i Staden,
at jeg kan gi', som dette Rak,
den fine Mand paa Gaden.

Og hvis de mukker, faar de En
her lige i Facaden,
og gør de Vrøvl, saa hver og En
jeg maser flad paa Gaden!

Jeg slar ihjel det Rakkerpak,
jeg laver s'gu Balladen!
Se her er Næven og — — naa Tak!
Betjenten er i Gaden. —

Li-ping.

Alle anarchistischen Blätter werden aufgefordert Tausch-Exemplare an unsere Redaktion: *J. Mortensen*, Rørholmsgade 21, 2. t. h., Kopenhagen, zu senden.

Nous demandons à toutes les gazettes anarchistes des exemplaires d'échange envoyer après l'adresse:

J. Mortensen, Rørholmsgade 21, 2, t. h., Copenhague.

All communications, exchanges etc. for „Anarkisten" to be adressed at our expedition:

J. Mortensen, Rørholmsgade 21, 2. t. h., Copenhagen.

Udmeldelser af Folkekirken besørges af Anton Sørensen, Birkegade 10, 3. Sal.

Til „Skorpionen"s Abonnenter er det udkomne af „Anarkisten" tilstillet. Abonnement bedes indsendt i Frimærker.

„Brand"

Red.: *Hinke Bergegren.*

Organ för socialistiska ungdomsförbundet i Sverige.

Ekspedisjon: Odengatan 56, Stockholm.

Meningsfæller!

Støt Bladet ved at arbejde for dets Udbredelse paa Værksteder og Arbejdspladser!

Nørrebros Centraltrykkeri. — Blaagaardsgade 21